

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Επισημασμένον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξακὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγελλίμα, ἀληθεὶς παρασῶν εἰς τὴν χάσιν ἡμῶν ὀνηροῦσας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαι . . . . . 8ρ. 8.—	Ἔτησίαι . . . . . 10ρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος . . . . . 3.—

Αἱ συνδρομαὶ δοχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμᾶνται ἑκάστον λικ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 33, πορτὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Σ' ἔλον αὐτὸν τὸν κοσμάκη, ἡ Λουίζα καὶ ὁ Ἀγκλάς εἶχαν μεγάλας συμπάθειες. Ὅλες, ἀκόμη κ' ἡ πικρὰ καὶ φθονερὴς γερωντοσύνη, ἐπαινοῦσαν τὸ θάρρος καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ γαμπροῦ, ποῦ ἔπαιρνε τὴν κόρη ἑνὸς ἀνθρώπου κατηγορουμένου γιὰ κλοπή.

— Καὶ ξέρετε, ἔλεγε ἡ Μαρία, ἡ ὑπηρετρία τοῦ φαρμακοποιοῦ, ἔχει μαζί του καὶ μίαν ἀδελφοῦλα ποῦ τὴν ἀνατρέφει, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποῦ θὰ τὸ ἴδῃτε, γιατί σήμερα θὰ εἶνε παρών.

— Φαίνεται πῶς θὰ κατοικήσῃ μαζί τους κ' εἶται ἡ κυρία Λουίζα, ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα τοῦ γάμου της, θάχη μίαν μεγάλη κόρη δώδεκα χρονῶν.

— Καλοὶ ἄνθρωποι τέλος πάντων!.. Κρίμα μόνο ποῦ εἶνε στὴ μέση ἐκείνη ἡ ἱστορία τοῦ μπαμπᾶ...

Κ' ἡ γλώσσες ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν.

Στῆς δέκα, τρία-τέσσερα ἀμάξια ἤλθαν κ' ἐστάθησαν στὴν καγγελοπορτα τῆς βίλλας. Ἡ Λουίζα εἶχε δηλώσῃ, ὅτι δὲν ἤθελε οὔτε μισὸ ἀμάξι, γιατί ἡ ἐπιθυμία της ἦταν νὰ γίνουσι ὅλα μὲ τὴν μεγαλύτερα ἀπλότητα. Ἀλλὰ ἡ καλὴ κυρία Σομῶ ἐπέμεινε: Χαρὶς ἀμάξια, εἶπε, θὰ τῆς ἐφαίνετο, ὅτι ἡ κόρη της δὲν παντρεύθηκε ἀληθινά.

Ἀπὸ τὰ τέσσερα ἐκεῖνα λάντῶ, κατέβηκαν οἱ κουμπάροι καὶ ἡ Κολέττα Ἀγκλάς, εἰ μόνον καλεσμένοι τοῦ γάμου. Μεγάλῃ ἐντύπωσι ἔκαμε ἡ ὄρατα Κολέττα μὲ τὰ χρυσὰ της μαλλιά, ποῦ ἔλαμπαν στὸν ἥλιο σὰ φωτιστέρανός. Ὁ Ἐρρικός ἦταν φυσικὰ ὁ καθαλλιέρος της καὶ θὰ ἐστόχετο κοντὰ της ἢ θὰ τῆς ἔδινε τὸ μπράτσο του ἔς ὅλο τὸ διάστημα τῆς τελετῆς.

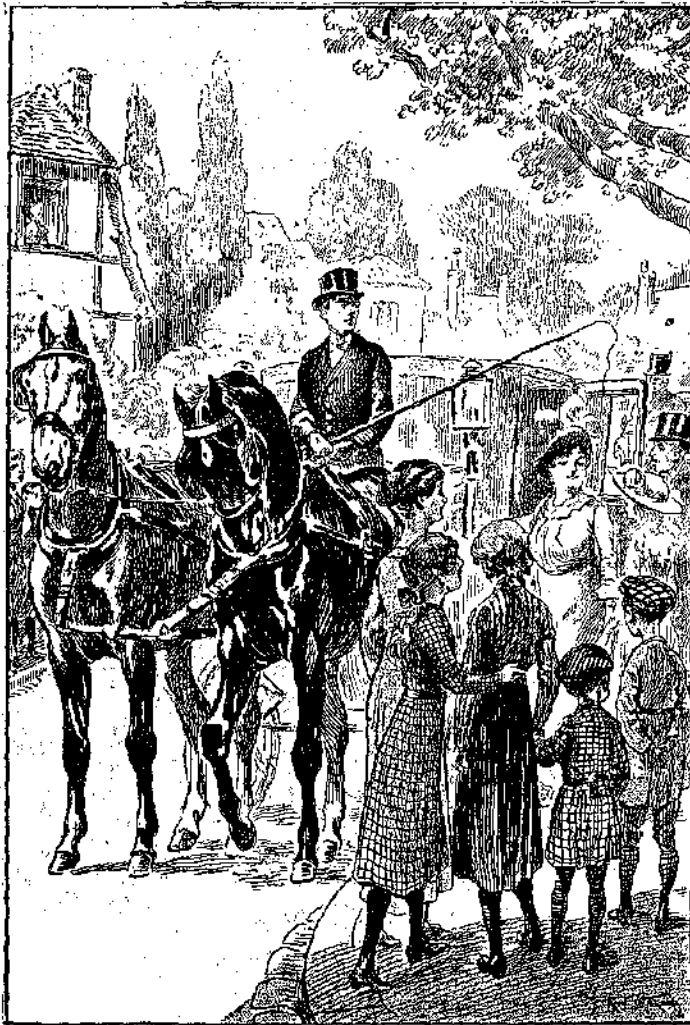
Ζωηρὴ συμπάθεια γεννήθηκε γρηγορὰ μετὰ τοῦ γαμπροῦ ἠθοποιῶ κατῆς ἀδελφοῦλας τοῦ Ἀγκλάς. Δὲν ἐχρῶντο καθόλου. Ἡ Κολέττα δὲν ἔπαυε νὰ ζητῆ ἀπὸ τὸν Ἐρρικό πληροφορίας γιὰ τὸ θέατρο, γιὰ τὸν καλλιτεχνικὸ κόσμον, ποῦ δὲν τὸν ἔξευρε καθόλου, καὶ ὁ μικρὸς Δαλλινὺ διασκέδαζε πολὺ μὲ τῆς ἀφέλειες καὶ τῆς ἐκπλήξεις τῆς φίλης του.

Τὸ ὄρατο αὐτὸ κορίτσι εἶχε συντελέσῃ πολὺ γιὰ νὰ νικηθῆ ἢ προκαταλήψῃ τοῦ μικροῦ ἠθοποιῶ ἐναντίον τοῦ γαμπροῦ του. Ἀκούων τὴν Κολέττα νὰ ἐπαινῆ ὀλοένα τὸν ἀδελφὸ της, ποῦ ἦταν τόσο καλὸς γι' αὐτῆ, ἔφθασε νὰ συμπεράνη, ὅτι ἡ ἀνειπάθειά του ἦταν ὀλοὺς διόλου παράλογη.

Ὅταν ἐρώτησε τὸν Ἀγκλάς πῶς βρέθηκε ἔς ἐκεῖνο τὸ τραῖνο τῶν Βρυξελλῶν, αὐτὸς τοῦ τὸ ἀντίηκε μὲ τόσο φυσικὸ τρόπο, λέγων ὅτι ποτε τοῦ δὲν πῆγε ἔς ἐκείνη τὴν πόλι. Ὅστε ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἐπεισθῆκε ὅτι θὰ ἔκαμε λάθος, ὅτι θὰ τὸν ἐγέλασαν τὰ μάτια του, ὅπως τοῦ εἶχε πῆ καὶ ὁ Καντινιῶ, ὅταν τοῦ μίλησέ γιὰ τὴν παράξενη ἐκείνη συνάντησι.

Ἐπειτα, τῆς παραμονῆς τοῦ γάμου, ὁ Ἀγκλάς εἶχε προσπαθῆσῃ νὰ κατακτῆσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ παιδιοῦ καί, ἐπειδὴ ἦταν ἐπιτίθειος, τὸ κατώρθωσε.

Ἴδου γιατί, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὁ Ἐρρικός ἐφαίνετο, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, χαρῶμενος καὶ ἀκρυγε μὲ μεγάλη του εὐχαρίστησι τὴν διασκεδαστικὴν φλυαρία τῆς ὄρατας μικρῆς παράνυφης.

Ἡ κυρία Σομῶ, πρὶν ἐνθῆσ' ἐν ἀμάξῳ, ἀνάθηκε λίγες στιγμὰς στὸ πεζοπόρισμα... (Σελ. 94, στ. α'.)

Η συνοδεία μπήκε στ' αμάξια για να πάει στο Δημαρχείο οι περίεργοι όμως που έβουλαγαν στο δρόμο, είχαν μια μεγάλη απογοήτευση, γιατί δεν είδαν το άσπρο φόρεμα, την περιφρημη «νυμφική έπιτήρα» που έπεριμέναν. Σ' αυτό ή Λουίζα είχε μείνει ανένηδση και, με όλα τὰ παρακάλια της μητέρας της, έ-

"Όταν ή Λουίζα έπέρασε τὸ προάβλιο στὸ μπρά-
του τοῦ συζύγου της..." Σελ. 94, στ. 6'.)

φόρεσε μίαν ἀπλή και σεμνή τουαλέττα περιπάτου, ὅπως εταίριαζε ες ἓνα κο-
ρίτσι που ὁ πατέρας του ήταν στὴ φυ-
λακή... Η κυρία Σομῶ διαμαρτυρή-
θηκε μ' ὅλη της τὴ δύναμι κ' ἔβαλε
αὐτὴ ἓνα φόρεμα ἀκόμη ἀνοικτότερο ἀπὸ
τὴς κόρης της, καθὼς κ' ἓνα καπέλλο
μὲ ἀνθη, ἀρκετὰ κρυπτό.

— Και γιατί να κρυβόμαστε, λέγει,
γιατί να δείχνουμε ντροπή, σὰ να ήμα-
στε ἔνοχοι; Ἐτσι εἶνε σὰ να ὁμολογοῦ-
με τὸ ἔγκλημα που μᾶς ἀποδίδουν και
να λέμε «μάλιστα, τὸ κάναμε» δὲν μᾶς
βλέπετε πῶς ντροπέμαστε;... Ἄ, ἔχι,
πρέπει να ἔχουμε ψηλὰ τὸ κεφάλι και
να δείχνουμε μὲ τὸν τρόπο μας, ὅτι εἴ-
μαστε κατηγορούμενοι, ὑπόδικοι, ἔχι ὁ-
μως και ἔνοχοι!

Καί, για να δείξη ὅτι δὲν ήταν ἔνο-
χος, ἡ ἀγαθὴ και ἐλαφρομυαλὴ γυ-
ναίκα, πρὶν ἀνεβῆ στ' αμάξι, στάθηκε
λίγες στιγμὲς στὸ πεζοδρόμιο, για να
τὴν ἰδοῦν καλά ὅλοι οἱ κ' εχ' η να ἴσι και
να θαυμάσουν τὴν τουαλέττα της.

Ἐπῆγαν λοιπὸν στὸ Δημαρχεῖον, ὅ-
που ἡ τελετὴ ἐτελείωσε γρήγορα. Γι'
ἀγάπη τοῦ Ἀγκλᾶς, που εἶχε κεί κά-
ποια εἰδωλὰ, ἡ συνοδεία ἔγεινε δεκτὴ
στὴ μεγάλη ἐπίσημη αἴθουσα, χωρὶς να
περιμείνει καθόλου, ὁ δὲ πάρεδρος, που
ήταν φίλος τοῦ Καντινιῶ, τοῦ πρώτου
κουμπάρου, ἔχαίρετ' ἡς τὸς νεονύμφους
και με μίαν μικρὴ προσφώνησι. Ἐλάμε,
μάλιστα κ' ἓνα ὑπαινικτὸν για τὸν φυ-

λακισμένο πατέρα κ' ἔξέφρασε τὴν ἐλ-
πίδα του, ὅτι «ἡ ἀδέκαστος δικαιοσύνη
τὴς Δημοκρατίας» θὰ τοῦς ἰκάνοιποι-
οῦτε πανηγυρικῶς.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγαν στὴν ἐκκλησία,
ἓνα ἐκκλησάκι σχεδὸν ἐξοχικὸ, που ή-
ταν λίγο πὶὸ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀσνιέρη.

Όταν ἡ Λουίζα, με κατεβασμένα μά-
τια, ἐκέραιε τὸ προάβλιο, στὸ μπράτσο
τοῦ νέου συζύγου της, ἐπροκάλεσε γε-
ν κὸ ψίθυρο θαυμασμοῦ. Ἦταν πάρα
πολύ ὠραία ἡ νύφη! Τὸ ὑπερήφανο μά-
λιστα και μελαγχολικὸ ὕψος, που εἶχε
ὅλη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, εταίριαζε μὲ τὸ
εἶδος τὴς εὐμορφίας της και τὴν ἔκανε
ἀκόμη ὠραιότερη.

Ὁ καλὸς Καντινιῶ εἶδε κ' ἔπαθε να
πειθὴ τοῦς νεονύμφους να δεχθοῦν τὸ
γεῦμα, που ἐπέμενε να τοῦς προσφέρει
μετὰ τὴν τελετὴ. Ἐπιτέλους τοῦς κα-
τάφερε και ὅλη ἡ συνοδεία, βγαίνων-
τας ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι, ἐξεκίνησε για
τὴν ὠραία βίλλα, ὅπου κατοικοῦσε ὁ
«Ἐταῖρος τὴς Γαλλικῆς Κωμωδίας»,
ἀπέναντι ἀπὸ τὴ μικροτερὴ τῶν Σομῶ.

Μὲ τὴς ἐγκάρδιες περιποιήσεις τοῦ
Καντινιῶ, με τὴν ἀκατάσχετη εὐχαρία
τὴς κυρίας Σομῶ και με ταστεῖα που
ἔλεγεν ὁ ἓνας και ὁ ἄλλος κουμπάρος,
τὸ γεῦμα ήταν ἀρκετὰ φαῖδρό και ἡ με-
λαγχολία, που ἔδάρυε αὐτοῦς τοῦς γά-
μους, ἄρχισε να φεύγη.

Στὴν ἀρχὴ βέβαια, ἡ θέσις τοῦ Σομῶ,
που ἡ γυναίκα του, κατὰ τὴν ὑπόσχεσί
της, ἐπέμενε να μείνη ἀδεία, ἐμελαγ-
χόλησε ἀρκετὰ τοῦς ἀνθρώπους. Ἐ-
πειτα ὁμως, σιγά-σιγά, ἄρχισαν να μι-
λοῦν, κ' ἐπειδὴ τὰ φαγητὰ ήταν ἐξαι-
ρέτα, να τρώγουν με πολλὴ ἔραξι, να

χαμογε-
λοῦν και τέ-
λος να γε-
λοῦν δυνα-
τα, ὅπως
σε κάθε.

"Ἡ Κολέττα και ὁ Ἐρρίκος ἐκύτταζαν τοῦς κυρίους που ἔρχονταν χαλίκια στὸ σημάδι..."
(Σελ. 95, στ. γ')

τραπέζι γάμου. Ὁ Ἐρρίκος εἶχε μεγάλες
ἐπιβουλὲς με τὴν Κολέττα και τὴς εἶπε
ποσον ήταν εὐτυχὴς που ἐπρόκειτο να
καθίση μαζί τους, στὸ σκέτι τους, ὅπου
θὰ κρονοῦσαν ὠραία οἱ δυὸ τους, ὅταν
δὲν θάλειπε σὲ τουργιὰ.

Ἐνα μῆνα τώρα που ἐξασκούσε τὸ
νέο του ἐπάγγελμα, ὁ πρῶην γ κ ρ ο ὐ μ
τὴς Τραπεζῆς εἶχε γίνη σωτὸς θεατρῖ-
νος, κ' εὐχαριστεῖτο πολὺ να διηγῆται
στὴν Κολέττα τὰ κατὰ τὴν πρώτη του
ἐμφάνισι στὴν Κομπιένη, με τὸν παι-
δικὸ ρόλο, ὅπου, καθὼς τὴ ἔθεβαίωνε,
εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία.

Ἡ Κολέττα ἐφαίνετο πολὺ ὑπερήφα-
νος να ἔχη φίλο και συγγενὴ ἓνα παιδί
σχεδὸν τὴς ἡλικίας της, που ἔπαιζε ἐν
τούτοις στὸ θέατρο κ' ἐκέρδιζε ἀπὸ
τώρα εἰκοσιπέντε φράγκα τὴν ἡμέρα.
Ἐχαίρετο ἀκόμη ὑπερβολικὰ που θαύ-
παινε σὲ μίαν καινούργια οἰκογένεια, ὅ-
που βέβαια δὲν θὰ τὴς ἔλειπαν οὔτε ἡ
συνηγορία, οὔτε τὰ χάδια.

Τέλος πάντων, τὰ δυὸ παιδιά ἔγει-
ναν γρήγορα εἰλοὶ στενοὶ κ' ὠρκίσθη-
καν να θεωροῦνται τῶν ἀδελφῶν.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἡ συνηγορία βγήκε
να καθίση στὸν κήπο, ὅπου ὁ θερμὸς ἡ-
λιος τοῦ Ἰουνίου ἐκορύφωσε τὴν χαρὰ
εἰς ὅλες τὴς ψυχᾶς.

Οἱ ἄνδρες κερπατοῦσαν ἐπὶ δρομάκια
τοῦ κήπου καπνίζοντες, ἡ γυναίκες, κα-
θισμένες σὲ ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες,
ἐκύτταζαν τὸν γαλάζιο οὐρανὸ και τὰ
δένδρα με τὴν καινούργια πράσινη στολή.

Ἡ Κολέττα και ὁ Ἐρρίκος, ἀφοῦ
ἔπαιξαν λίγη ὠρχ τὸν κυνηγητὸ στὴ
δενδροστοιχία, ἐκύτταζαν τώρα τοῦς
κυρίους, που ἔρχονταν χαλίκια στὸ ση-
μάδι, κάτω ἀπὸ μίαν ἀναδενδράδα. Τὸ
παιχνίδι ήταν πολὺ διασκεδαστικὸ κ' ἐ-
γελοῦσαν με τὴν καρδιά τους, ὅταν ἡ
κυρία Σομῶ ἐφώναζε τὴν Κολέττα και
τὴς εἶπε:

— Ἐγὼ, παιδί μου, πρέπει τώρα να

πᾶν σὰ σπῆτι, γιατί ἔχω κάποια ἔργα-
σία. Μοῦ κάνεις τὴ χάρι να προσέχης
ἐκεῖνο τὸ μικρὸ, που κἀκεῖ με τοῦς
ἄμμοις ἐκεῖ πέρα, στὴ δενδροστοιχία; Σὲ
λίγα θάβηθ ἡ μαμά μου να τὸ πάρη.

Καί ἡ κυρία Σομῶ ἔδειξε στὴν Κο-
λέττα ἓνα ἀγοράκι τριῶν-τεσσαρῶν ἔ-
των, παιδί μᾶς ἐξαδέλφης τοῦ Καν-
τινιῶ, που ἐγέμιζε σοβαρώτατα με ἄμμο
ἓνα κουδᾶ χωρὶς πάτο.

Ἡ Κολέττα ἐκοῦνησε με χάρι τὰ
χρυσὰ της μαλλιά, για να δηλώηται
εὐχαριστικῶς θὰ ἐπρόσχεε τὸ παιδί ἔ-
παιθ ὁμως τὸ παιχνίδι που ἔπαιζε δὲν
ήταν ἐπικίνδυνον, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλᾶς
ἐπακολούθησε τὴ συνομιλία της με τὸν
Ἐρρίκο και μόνο κάκου-κάπου γύριζε
και κῦτταζε τὸ ἀγοράκι.

Ἄλλ' αὐτὸ, ὅμα κατὰλαβε πῶς ἡ-
ταν μονάχο του, ἄλλαξε παιχνίδι. Στὴν
εἰσοδὸ τὴς βίλλας, σὲ κἀτι φάθινα κα-
θισματα, οἱ κύριοι εἶχαν ἀρτίου τὰ ἐπα-
νωφῶρα τους, και τὸ παιδάκι που τὰ
εἶχε ἰδῆ, ἐπῆγ' ἐκεῖ και ἄρχισε, ἀντὶ
να ρίγνη τὴν ἄμμο του στὸν κουδᾶ, να
γεμίζη μ' αὐτὴ τὴς τσέπης τῶν ἐπανω-
φοριῶν, που ἐνόμιζε πᾶς ἐπίτηδες τὰ
εἶχαν βάλει ἐκεῖ για τὸ πρωτότυπο
τοῦ παιχνίδι.

Τὸ παιδάκι ἐφαίνετο κατευχαριστῆ-
μένο. Μία τσέπη μάλιστα, που ἡ φῶ-
δρα της ἔτυχε να εἶνε οχι μόνη, χω-
ροῦσε ἓνα σωρὸ ἄμμο, και ὁ μικρὸς τὴς
ἔρριψε, τὴς ἔρριχνε... χωρὶς να γε-
μίζη. Ἄ, μὰ τί ἀστεῖο που ήταν!

Ἡ Κολέττα ὁμως, που εἶχε θυμηθῆ
τὴν παράγγελια τὴς κυρίας Σομῶ, γύ-
ρισε μίαν στιγμὴ και εἶδε με φρίκη τὴν
κατατροπὴ που ἔκανε ὁ μικρὸς.

— Ὁ δυστυχία μου! τρελλάθηκες;
ἐφώναζε, τρέχουσα, κεντὰ του.

Καί τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι, για να
τὸν ἀπομακρύνη ἀπὸ τὰ ἐπανωφῶρα.

Ὁ μικρὸς δὲν ἐννοοῦσε φάσιση ἔτσι
εὐκόλα ἓνα παιχνίδι τόσο διασκεδαστικὸ.
Εἶχε ἀκόμη τὸ ἓνα χεράκι χωρμένο στὴν
τσέπη τοῦ ἐπάνωφοριῦ με τὴ σχισημένη
φῶδρα. Καί ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἀντίστασις
ήταν ματαιία και ὅτι τὸ κακὸ ἐκεῖνο κο-
ρίτσι ἐννοοῦσε να τὸν ἐμποδίση να ἐξα-
κολούθησῃ τὸ παιχνίδι του, ἄρχισε να
τιροῖ τὴν ἀπαρκατικὰ, σφίγγων στὸ χέρι
τοῦ ἓνα πράγμα, που εἶχε βρῆ μετὰ ες
ἐκεῖνη τὴν τσέπη, και που ἐννοοῦσε να
τὸ κρατήσῃ.

Ἡ Κολέττα ὁμως, τοῦ τὸ πῆρε δια-
τὴς βίας και τὸ ἐκύτταζε με προσοχὴ.

— Μπα! ἔκαμε, τ' εἶνε αὐτό;... Σὰν
φεύγεινη γενεάδα μοιάζει... Ναι, καλέ,
εἶνε γενεῖα και μουστάκια.

Τὸ ἄγγρι ἐκλαίγε με θυμὸ.

— Τὰ μουστάκια μου! ἐφώναζε: ὅς
μου τὰ μουστάκια μου!.. τὰ θέλω!.

Ἡ Κολέττα ὁμως δὲν ἐννοοῦσε και,
για να κἀκεῖ λίγο κί' αὐτὴ, ἐφόρεσε τὴν

φεύγεινη γενεάδα κ' ἐφώναζε τὸν Ἐρ-
ρίκο να ἰδῆ τὸ μασκάρωμα της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Ἀγκλᾶς ἔγει-
ρισε κ' εἶδε τὴν ἀδελφὴ του. Ἐγεινε
κελιδῶς, βρέθηκε κοντὰ της με δυὸ πη-
δῆματα και ἀπότομα, βίαια, με κίνδυνον
να πληγῶσῃ τὴν Κολέττα, τὴς ἐτρά-
βηξε ἀπὸ τὸ πρόσωπο γενεῖα και μου-
στάκια και γρήγορα-γρήγορα, ἀφοῦ ἔρ-
ριξε γύρω του ματιὰς τρώμου, τὰ ἐκυρψε
δὲα στὴν τσέπη του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΠΟΙΕΣ ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ προηγού-
μενο γύλλο,
ἡ Διάπλασις
ἔκαμε μίαν
γλωσσικὴ πα-
ρατήρησι.

Εἶπε πῶς, τὸ ψευδώνυμο δὲν μπο-
ροῦμε να τὸ ποῦμε ψευδὸν ὄμα. Φαί-
νεται πῶς κάποιος ἀπ' τοῦς φίλους μας,
στὸν ὑπερβολικὸ του ζῆλο για τὴ δη-
μοτικὴ, ἔκαμε αὐτὸ τὸ λάθος. Γιατί
εἶνε λάθος. Ψευδὸν ὄμα δὲν θὰ πῆ
ψευδὸν ὄμα. Ἄλλο πράγμα τὸ ἓνα,
ἄλλο τὸ ἄλλο. Καί τὴ λεπτὴ διαφορά,
ἡ Διάπλασις σὰς τὴν ἐξήγησε.

Παίνομ ἀφερμὴ ἀπ' αὐτὸ, για να
σὰς πῶ κ' ἐγὼ μερῖα. Γιατί παρα-
τηρῶ, ὅτι σήμερὰ τὸ ἐννενηνταενητὰ ἐ-
κατοστὰ ἀπὸ τοῦς φίλους μας μεταχει-
ρίζονται, και στὰ γράμματά τους πρὸς
τὴ Διάπλασι, και στὰ φιλολογικὰ τους
γυμνάσματα, για τὴ Σελίδα, τὴν ἀπλή
γλωσσα, τὴ ζωντανὴ και ομιλουμένη
δημοτικὴ. Σ' αὐτὸ, τὰ τελευταῖα χρό-
νια, ἔχει γίνη μίαν μεγάλη μεταβολή,
ἄν παρτε τὴς πρώτης Σελίδας. Συ-
νεργητικῶς, που φάνηκαν στὴ Διάπλασι,
θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ καθαρεύουσα ἐπικρατοῦσε
σχεδὸν πέρα-πέρα. Ἐπειτα ἄρχισε να
φαίνεται κ' ἡ δημοτικὴ, να νάπλώνεται
και σιγά-σιγά ἡ δυὸ γλωσσες ἤλθαν
ἴσα κ' ἴσα. Σήμερὰ ὁμως ἡ δημοτικὴ
ἐπικρατεῖ.

Κ' ἔτσι ἔπρεπε να γίνη, ἀφοῦ και
στὴ Φιλολογία μας, γενικῶς, ἡ δημο-
τικὴ εἶνε ἡ γλωσσα που μεταχειρίζον-
ται ὅχι μόνο οἱ καλλίτεροι ἀπὸ τοῦς
συγγραφῆς μας, ἀλλὰ και οἱ περισσό-
τεροι. Πραγματικῶς, πολὺ λίγα πράγ-
ματα γράφονται σήμερὰ στὴν καθα-
ρεύουσα. Ἀκόμη και στὴς ἐφημερίδες,
τὰ χρονογραφήματα, που εἶνε, να ποῦμε,
τὸ φιλολογικὸ τους μέρος, ἔχουν μίαν
γενναία δέσι δημοτικῆς και κάποτε,
μερικὰ ἀπ' αὐτὰ, εἶνε γραμμένα στὴ
δημοτικὴ ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.
Εἶνε, βλέπετε, τὸ πιν εὐμα τὴς ἐ-

πό γῆς που τὴν ἐπιβάλλει ες δλους.
Καί τὴν ἐπιβρασί του δὲν μποροῦσε
παρὰ να τὴν αἰσθανθοῦν πρῶτα-πρῶτα
οἱ νέοι και τὰ παιδιά.

Τὸ φαίνομενο αὐτὸ τὸ βλέπω με χά-
ρά μου. Γιατί και μὲνα μάρτεσι ἡ δη-
μοτικὴ και, καθὼς ξέρετε, τὴν δημο-
τικὴ μεταχειρίζομαι πάντα στὰ φιλολο-
γικὰ και τὰ θεατρικὰ μου ἔργα. Να τὴ
μεταχειρίζεσθε και σεις, ὅσοι τὴν ἀ-
γαπᾶτε. Ἀλλὰ να ἔχετε πάντα ὑπ'
ὄφει σας δυὸ πράγματα που θὰ σὰς πῶ
τώρα: Πρῶτο, ὅτι δὲν πρέπει να παρα-
μελήσετε καθόλου τὴ σπουδὴ τὴς ἀρ-
χαίας και τὴς καθαρεύουσας, που σὰς
μαθαίνουν στὸ σχολεῖο. Εἶνε ἀνάγκη να
τὴν μάθετε καλά, στὴν ἐντέλεια. Μία
σορὰ, ὁ Μπυριδιῶν Τρικούκης, ὁ ἱστορι-
κός, εἶπε στὸν Σολωμὸ: «Παραιτηρῶ,
ὅτι ὅσο περισσότερο μαθαίνεις τὴν ἀρ-
χαία, τόσο ἀπλοῦστερα γράφεις τὴ νέα.»
Κι' ὁ μεγάλος ποιητὴς τοῦ ἀκοκρί-
θηκε: «Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἐννοῶ καλ-
λίτερα και τὴ μᾶ και τὴν ἄλλη.»
Ναι, ὅσο καλλίτερα ἐννοεῖ κανεῖς τὴν
ἀρχαία, τόσο καλλίτερα γράφει τὴ δη-
μοτικὴ. Αὐτὸ λοιπὸν εἶνε τὸ πρῶτο:
να σπουδάξετε καλά στὸ Σχολεῖο τὴ
γλωσσα που σὰς διδάσκου.

Δεύτερο, στὴ Δημοτικὴ να μὴν κά-
νετε τὴς ὑπερβολῆς που κάνουν με-
ρικοὶ ἀκαλαίσθητοι και τὰ χαλῶν δὲα.
Δὲν εἶνε ἀνάγκη, παραδειγματὸς χάρι,
να μεταρραζοῦμε ὅλες τὴς λέξεις στὴ
δημοτικὴ, ναλλάζουμε τοῦς πρὸ κοινούς
και συνηθισμένους ὄρους και να λέμε
ψευδὸν ὄμα τὸ ψευδώνυμο ἡ κατὰ
τὸ ἐπι τὴν διεύθυνσι (τὴν ἀντρεσση).
Ἡ χεῖρ γίνεταί βέβαια χεῖρι δὲν
ἔπεται ὁμως ὅτι γι' αὐτὸ πρέπει να
ποῦμε και χερβόγραφο ἀντὶ χερβό-
γραφο. Ὁ ὀρθὸ ἄλμῶς λέγεται βέ-
βαια μᾶ-πι δὲν ἔπεται ὁμως ὅτι πρέ-
πει να ποῦμε και τὸν ὀρθὸ ἄλμῶς: μα-
τογιατό. Ὁ χαλινὸς λέγεται
στὴ δημοτικὴ χαλινάρι, λέγεται
και καπίστρι δὲν μποροῦμε ὁμως
να ποῦμε μεταφορικῶς ἔσκαπιστρω-
τος ἀντὶ ἀχαλινωτος, (π. χ. «ἐξακρί-
στρωτος θυμὸς», εἶνε γελοῖο!) Καί ἄλλα
τέτοια, πάμπολλα, που τὰ μεταχειρίζον-
ται μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν καλαισθη-
σίαν. Ἐπίσης φτωχός, φτάνω,
φταίω, μπορεῖ κανεῖς να πῆ: οχι ὁ-
μως και φτωμα (πτώμα) ἡ ἀίστη-
μα, ἡ πληχτικὸς, ἡ ἀκαλαί-
στητος και πᾶσι λέοντας. Εἶνε ὑπερ-
βολὲς που, ὅταν μεταχειρίζεσθε τὴν δη-
μοτικὴ, πρέπει να τὴς ἀποφεύγετε.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τῶνους τὴς Δια-
πλάσις και τὴς Βιβλιοθήκης διὰ
να περιεῖτε ἀγάτα-τῆς ὄσας οἶσι

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ' (Συνήμα).

— Το αμάξι έστριβε συχνά: ήρώ- τησε πάλιν την νεάνιδα ο Μωρίς.

— "Οχι, νομίζω.

— "Ακούσατε συχνά τη σάλπιγγά του;

— "Ναι, πολύ συχνά.

— "Έτσι είνε λοιπόν! Εφώναζεν έ- ξαφνα ο Μωρίς. Το έξοχικό σπίτι απέ- χει τολλάχιστον δύο χιλιόμετρα από το Λονδίνο κ' εφρίσκει στα νοτιοδυτικά. Το αυτοκίνητο πήρε το μεγάλο δρόμο του Μπλάκφιλντ.

— Μά πως το συμπεραίνετε αυτό; ανέκραζεν έκπληκτος ο άδαμαντο- πώλης.

— Μά είνε άπλοούστατο. Στην άρχή, το αμάξι ήπέρφερε από τον άνεμο. Θα τον είχε λοιπόν από μπροστά. Κ' έ- παιδή ο καιρός είνε σήμερα νότιος, συμπεραίνω ότι θα έτρεχε σά κανένα έξοχικό δρόμο προς νότον. Η μίς

λάχιστον μιά ώρα. Βλέπετε λοιπόν ότι συμπεραίνω λογικά και... ξεκινώ ά- μέσως.

— Μόνος;

— Στην άρχή, ναι! και άμα ιδώ πού άκριθώς εφρίσκει το έξοχικό σπίτι του Σκυλοκεφάλου.— και ύπολογίζω ότι θα είνε έως τρία χιλιόμετρα, νοτίως της λεωφόρου του Μπλάκφιλντ.—θα έπιστρέψω στο Λονδίνο, θα είδοποιήσω μερικούς φίλους και θα πάμε να έλευ- θερώσουμε τον μαρκήσιο.

— Είθε να επιτύχει! έψιθύριεν ή Νέλλη, ρίπτουσα είνε τον Μωρίς Ζιλ- λάρ βλέμμα βαθείας εύγνωμοσύνης.

— Θα επιτύχω! άπεκρίθη ο νεαρός ντέκτικ έπιχειρητών τους φίλους του. Έχετε έμπιστοσύνην.

Μετά δύο λεπτά, ο Μωρίς Ζιλλάρ έξήρχετο από το Βασιλικόν Ξενοδο- χειον, έπαιονεν έν άγοραϊον αυτοκίνητον και διηυθίνετο είνε το Μπλάκφιλντ.

Έν τώ μεταξύ, διά να διευκολύνη την επιτήρησιν των αιχμαλώτων του, ο Σκυλοκέφαλος άπεφάσισε να τους ένώ-

πάρω την κόρη του Ουίλλιαμ Χόλκερ. Θα γίνω άλλος άνθρωπος, έντιμος, εύπόλητος, εύτυχής. Αύτη την ανα- γέννησι θα την χρωστώ είνε την χαρι- τωμένη νεάνιδα. Θα είνε ο φύλαξ άγγελός μου. Χώρις είνε αυτήν, θα γνω- ρίσω την άληθινή εύτυχία, πού είνε ή γαλήνη της συνειδήσεως. Αυτό το ο- νεϊρον έπλασα και από τότε. Ένα μόνον επιθυμώ: να το ιδώ να γίνη εύτυχι- σμένη πραγματικότητα. Πες ναι, Χόλ- κερ, και άμέσως θα φωνάζω ένα παπά, οι φίλοι μου θα πάνε να φέρουν τή νύφη και, άμα γίνη ο γάμος, θα είσαι έλεύθερος.

— "Αθλίει εφώναζε με θυμόν ο Ά- μερικανός, σου άπαγορεύω να προσέρες τόνονα της Νέλλη! Στο άτομα σου, αυτό είνε βρισία και για κεινή και για μένα. Σου δίνω όσα χρήματα θέλης, αλλά την κόρη μου ποτέ.

— Πρόσεχε, Χόλκερ, προσέζει! Στη μπουτίλια το νερό άνεβαίνει... άνεβαίνει γρήγορα.

— Μου είνε άδιάφορο!

— "Επειτα, εγώ δεν θακανα την κό-

Νέλλη άκουγε συχνά τη σάλπιγγα' θα πήξει το αυτοκίνητο έτρεχε σά με- γάλο δρόμο, συχνάζομενον πολύ. Άλλά τέτοιο, είνε τά νότια του Λονδίνου, δεν είνε σχεδόν παρά ο δρόμος του Μπλά- κφιλντ.

— Πολύ λογικόν.

— "Επειτα τά ζάγια παύουν να τρίχουν και το αυτοκίνητο, μ' όλη του την ταχύτητα, έξακολουθεί να τρέχη μία ή μιάμισυ ώρα. Αυτό σημαίνει ότι οι λησται θέλουν να ξεγαλάσουν την μίς Νέλλη και τριγυρίζουν απέξω το Λονδίνο.

— Δεν είνε βέβαιον αυτό. Μπορεί και να το διέσχισαν...

— "Οχι. Διότι παρετήρησα, ότι τα φρέματα της μίς Νέλλη, μολονότι το αμάξι έτρεχε κλειστό, ήταν σκονισμένα με τη μαύρη άκείνη σκόνη, πού βλέπει καμείς στα περίχωρα του Λονδίνου, έπου άσθονούν αι άτμομηχανάι. Άν το αυτοκίνητο περνούσε άπλωξ από κείνα τά μέρη, ή σκόνη δεν θα είχε καιρό να είνεχωρήση μέσα. Διά να είνεχωρήση όμως, θα πή ότι έτριγυρίζαν. έκεί τού-

ση ύπό την ίδιαν στέγην. Διότι, ως τώρα, ό μόν μαρκήσιος Δερνύ ήτο φυ- λακισμένος είνε ένα οικίσκον των περι- χώρων του Λονδίνου, ένώ ο Ουίλλιαμ Χόλκερ δέμεγεν είνε την βίλλαν, ή ό- ποία ήτο τώρα και ή έδρα της συμμο- ρίας. Ο μαρκήσιος λοιπόν ώδηγήθη είνε την βίλλαν, έπου θα έκρατείτο, ως να φθάση είνε χείρας του Σίμωνος το πλη- ρεζούσιον, το όποϊον είχε ζητήση από τον συμβολαιογράφον του.

"Όσον άφορά τον Άμερικανόν ζά- κλουτον, είνε μάτην αυτός έπρότεινε είνε τον αρχιληστήν τά πλέον αμύθητα λύτρα. Ήτο ή πρώτη φορά είνε την ζωήν του, πού έδλεπε να τώ άρνούνται ένα πράγμα. "Έσιε το τραπεζιτικόν του βιβλιάριον, υπέγραψεν τσάκ αντιπρο- σωπειοντα κολοσιαίας περιουσίας, και όμως ο Σκυλοκέφαλος έμενεν άκλόνη- τος, άμετάπειτος.

— "Οχι, έψιθύριζεν ο ληστής' έξέρεις καλά, ότι εγώ δεν σου ζητώ τσέκια. Θέλω την χείρα της κόρης σου, θέλω να νομφεωθώ την Μίς Νέλλη. Έγώ κ' εγώ ένα όνειρον. Θα ξαναγεννηθώ άμα

ρησου δυστυχισμένη... Άπεναντίας εγώ...

— Φθάνει, άχενδρα! Μην πής ούτε λέξι παραπάνω!.

— Την αγαπώ!

— Την βρίζεις, σου λέγω! έβρουχθη ο Ουίλλιαμ Χόλκερ, άρπάζων τον Σκυ- λοκέφαλον από τον λαιμόν.

Η επίθεσις ήτο τόσον έξαφνική, ώστε, με όλον το ήράκλειον σώμα του, ο Σκυλοκέφαλος άνετραπή. Και από το σφιξιμο του Άμερικανού, το πρόσωπόν του έγαγε πελιδνον και τά μάτια του έπετάχθησαν από τας κόγχας των.

— Έλεος! έτραύλισε.

— Άλλ' άκούσαντες τον θόρυβον της πάλης, οι σύντροφοι του αρχιληστού προσέτρεξαν και τον έλευθέρωσαν.

— Θάποθάνης άδριο, μόλις ξημε- ρώση! είπεν ο Σίμων, ένώ οι άνθρωποι του έκρατούσαν δυνατά τον Άμερικανόν. Ναι, θάποθάνης από το χέρι μου, Χόλκερ!

— Άλλά λίγο έλειψε ναποθάνης σύ από το δικό μου! υπέλεθεν ο Άμερικανός, γελών με περιτρήνησιν.

(Έπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΗΣ

Η ΓΑΤΑ

Έκαθήμεν, βράδυ, στην τραπέζαρία μου μόνος (ή οικογένειά μου έλειπε) κ' εδιάβαζα στο φως της λάμπας. Θα ή- ταν δέκα ώρες κ' έπικρατούσε άκρα ή- συχία. "Έξασν' άκούω ένα νιαούρισμα πίσω από την πόρτα της εξόδου. "Α- φησα το διάβασμα, έπρόσεξα το νιαού- ρισμα μου εφάνη σαν παράπονο μικρού αρρώστου παιδιού. "Έτρεξα εύθύς, ά- νοίξα την πόρτα και έδλεπα μία γα- τούλα κάτασκη, ζωρωμένη στον τοίχο της αλλήτσας. Μ' έκούτταζε δελά και έπανέλαθε το παράπονό της. "Απόδει- ξις—έσκέφθηκα—πως πεινούσα. "Α- φησα την πόρτ' ανοιχτή, έτρεξα εύθύς, έκοψα ένα καλό κομμάτι ψωμί, έγύ- ρισα και της το έφριψα. "Εκείνη ώρ- μησε, το άρπαξε κ' έφυγε τρεχάτη.

Την άλλη βραδεία τά ίδια' ήλθε ή γάτα, ένιαούρισε πίσω από την πόρτα, έγώ άνοιξα εύθύς, της έφριξα το κομ- μάτι το ψωμί κ' άκείνη το άρπαξε κ' έφυγε.

Αυτό έπανελήθη όκτώ-δέκα φορές, πάντα την ίδια ώρα. Μιά φορά άφησα την πόρτ' ανοιχτή και με το ψωμί στο χέρι, έσκυφα προς τή γάτα, ή όποία τώρα δεν έδειχνε κανένα φόβο. Η γάτα όμως του σπιτιού μας ένήνεσε, φαίνε- ται, τί κάνω εγώ, και όταν είδε την πόρτ' ανοιχτή, έβγήκε και ώρμησε έ- ναντίον της ξένης γάτας, πού ήρχετο στο σπίτι της άπρόσληπτη: άπόδειξις πως δεν είνε μόνο οι άνθρωποι σκλη- ροί... Έγώ έθύμωσα κ' έδωξα με το πόδι μου τή γάτα του σπιτιού, ή καί- μένη όμως ή ξένη έροβήθη κ' έφυγε τρεχάτη. Έγώ έπληρα το ψωμί, έβγήκα στο δρόμο κατόπι της και της το πέ- ταξα' άκείνη το πήρε κ' έφυγε.

Την άλλη μέρα ρώτησα στη γειτο- νιά κ' έμαθα πως ή γάτα αυτή ήτο μιάς γειτόνισσας, πού έφυγε σ' άλλον τόπο, και από τότε το ζωο έγύριζε ά- δέσποτο κ' εζητούσε προστασία πού δεν την εφρίσκει πουθενά...

Πέρασαν δύο βραδυές χωρίς ή γάτα να φανή. Το τρίτο βράδυ άκουσα το νια- ούρισμα της κ' έβγήκα, άφου πρώτα έ- κλεισα κάπου τή γάτα του σπιτιού. Η καϊμέν' ή φιλενάδα μου μ' έδλεπε, χω- ρις να έγγίξη το ψωμί πού κρατούσα. Έγώ έσκυφα και την έγχαίταφα, έκείνη έτρίβη στα πόδια μου επάνω και μ' έ- κούτταζε ποτε-ποτε σαν να ήθελε να μου δείξη—μου εφάνη τότε, —πως δεν ήθελε ψωμί, παρα κάτι άλλο... Δεν είχε γλώσσα το καϊμένο το ζωο να μου πη τον πόνο του κ' εγώ, πού δεν μπο- ρούσα να μένω έξω, την ύπαχρέωσα να πάρη το ψωμί, μπήκα στο σπίτι κ' έ- κλεισα την πόρτα. Σκέφθηκα τότε, πως άν ή γάτα μπορούσε να μιλήση, θα μου

λεγε πως έρχεται στο σπίτι να μείνη.—"Καλό το ψωμί, σαν να μου έλεγε το βλέμμα της, μά δεν με παίρνεις κοντά σου, πού δεν έχω πού να πάω;" Αύτη τη σκέφι έκαμα, χωρίς όμως και να έ- πιμείνω.

Έξακολούθησε ή ίδια τακτική κα- νένα μήνα με διαλείμματα: ήρχετο ή γάτα μέρα παρά μέρα, ποτε μετά δύο μέρες, έπαιρνε το ψωμί της, μ' έ- κούτταζε στα μάτια μ' έπιμονή, έτρί- βετο ποτε ποτ' επάνω μου και, άν καιμ' μία φορά έμενα έξω μαζί της, δεν έ- φευγε παρά όταν την άφισα κ' έκλεινα την πόρτα.

Μιά φορά πέρασαν δύο νύχτες χωρίς να φανή, πέρασαν τρεις, τέσσαρες, τί- ποτα. Μ' έπιασε λύπη και τότε μόνο σκέφθηκα:—Γιατί να μή σταίλω το ζωο στο έξοχικό μας σπίτι, πού θα περ- νούσε φραϊά, μακριά από τή γάτα του σπιτιού και από κάθε βάσανο;—Έμε- λαγγόλησα με τή σκέφι αυτή, πού μου ήρχετο τόσο άργά. Γιατί βέβαια ή γα- τούλα μου δεν θα ύπηρχε πιά, άφου είχε περάσει σχεδόν εβδομάδα χωρίς να φανή.

Ένα πρωί, αύγη άκόμα, άμα σηκό- θηκα, άνοιξα την πόρτα της αλλής και είδα να στέκεται μπροστά μου το γαι- δούρι του σκουπιδα της γειτονιάς μας με δύο κοφίνια γεμάτα σκουπίδια, και απάνω σ' ένα απ' αυτά, διέκρινα το πτώμα ζωο. Έπλησίασα, έκούτταξα προσεκτικά' ήσαν το πτώμα της γά- τας μου!

Γιά να μή με ιδή ο σκουπιδαξ, έ- τρεξα κ' έκλεισθηκα στο σπίτι μέσα, να κούψω τή συγκίνησί μου... "Ο, τι θέλετε λέτε, αλλά τή στιγμή εκείνη δεν μπόρεσα να κρατήσω ένα θερμό δάκρυ, δάκρυ άληθινού οίκτου... (Διασκευασμένον διά την Διάπλασιν)

Π. ΑΞΙΩΤΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

— "Ο πόσο πόσο, ποταμίμι, σ' εθνίζω. Πάντα ένδ τρέχεις, τρέχεις και ποτέ σου άν πιασώτρεφεις' μόνο απάνωθέ σου Πουλάρια κελιάδουνε...

— Δεν πιασώτρεφίζω, Παυλί μου! Μά ο κημύς μου τοότος [είρει]

Πόσο είμαι εγώ δυστυχισμένο κείνε, Μόνο άν σκεφθής μή δε γυρίσης πάλι Στής Μάννας της γλυκειάς σου την [άγκάλη!]

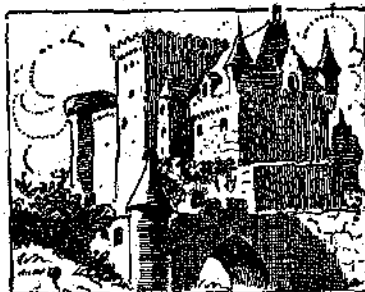
ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Το πρώτιστον καθήκον του κα- λού συνδρομητοϋ είνε ή έγκαιρος άναπόσις της συνδρομής του.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε "Οδηγόν Συνδρομητοϋ" Κεφ. ΙΒ'.]

α) Μαγική Εικόνη

Ποίος είνε ο κάτοικος του μεταωνι- κού αυτού πύργου;

β) Παιγνιον

Έστάλη από Άναστ. Παπαντωνίου

Table with letters: AYM, ON, I, ON, BEP, A, KAM, O, BOY, MI, BO, NI, ΠΟΣ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβί αυτές, ώστε κάποτελεσθούν τά όνόματα τεσσάρων όρέων της Νέας Έλλάδος.

γ) Μαγική εικόνη άνευ εικόνας

Έστάλη από Μίαν Τσελλούλιαν

- Μάζεψε το με τάξι, Αιλιή. - Ποτό, μαμμά; - Μα σου το είπα.

δ) Διά τους Τελλομαδείς

Triangle

Έστάλη από το Κλέφτινο Βόλι

- * * * * * = Μάτιας. * * * * * = Οφέλιμος. * * * * * = Στέλεχος. * * * * * = Νήσος. * * * * * = Ο (άρθρον.) * * * * * = Φωνήν.

Μεταφρασμένον των έλληνικων, θα εύρεθούν αι λέξεις αι άποτελούσαι το Τρίγωνον.

Άήλωσις: Αι λύσεις—δουνήδποτε ζητημά- των του αυτού φυλλαδίου, —συνοδεύονται απαραί- τητως υπό ένός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ- ματοσήμου.

Άόσεις του 10ου βόλλου

α.) Είς το άριστέρον χέρι του κλέ- πτου, σχηματίζεται έν πρόσωπον, το όποϊον φαίνεται άν ή εικόνη αντίστροφη. β.) Κυλλήνη, Μέθανα, Αϊδηφόξ, Υ- πάτη.—γ.) Το γήρας.—δ.) 1. Mon pere à ma prison à manger m' apporte. 2. La fin couronne l' oeuvre.

Η ΚΛΕΦΤΡΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Η ΜΑΜΜΑ.
ΚΑΤΙΝΑ, έξιτώ χρονών.
ΡΟΖΙΤΑ, δέκα χρονών.
ΜΙΑ ΓΡΗΝ ΓΥΦΤΙΣΣΑ.

«Η σκηνη παριστά τραπεζαρία σπιτιού μεσαιας τάξεως, στην έξοχη Τραπεζία, ναυαπίες, πολυθρόνες κ' ένας μπουφές με διάφορα φαγητικά. Πόρτα γυάλινη, στο βάθος, όπου φαίνεται ο έξοχος δρόμος. Δεξιά κ' αριστερά πόρτες μικροστέγες. Η Κατίνα, καθισμένη, μελετά. Η Μαριά, κοντά της, ράπτει.»

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η Μαριά, Κατίνα.

ΚΑΤΙΝΑ:— «Αχ, Θέ μου! Ποτέ δεν θα καταφέρω να λύσω αυτό το πρόβλημα.»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Όχι δα! Μην απελτίζεσαι τόσο εύκολα. Σχεφου ακόμη λίγο...»

ΚΑΤΙΝΑ, διαβάζει δυνατά:— «Δύο γυναίκες πηγαίνουν στην αγορά. Η μία έχει δώδεκα αυγά και τα πωλεί δέκα λεπτά το ένα ή άλλη έννεα αυγά και τα πωλεί δεκαπέντε λεπτά το ένα. Ποιά παίρνει τα περισσότερα λεφτά;— Πρέπει πρώτα να πολλαπλασιασώ το δώδεκα με το δέκα. Έτσι, μαμά!»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Ναι, παιδί μου.»

ΚΑΤΙΝΑ:— «Πού μάς κάνει;... μάς κάνει εκατόν είκοσι λεπτά... δηλαδή μία και είκοσι.»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Ωραία!»

ΚΑΤΙΝΑ:— «Κατόπι πολλαπλασιάζω το έννεα με το δεκαπέντε. (Κάνει αγά στο χαρτί τον πολλαπλασιασμό, και έπειτα δυνατά) Και βρίσκω εκατόν τριανταπέντε λεπτά, δηλαδή μία και τριανταπέντε.»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Ακριβώς!»

ΚΑΤΙΝΑ:— «Και τώρα τι πρέπει να κάμω; Αυτό δεν ξέρω... έδω σταματώ.»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Μά σκέψου λοιπόν!»

ΚΑΤΙΝΑ:— «Μ' άφου σού λέω, πώς δεν το βρίσκω; Όσο και να σκεφθώ, τίποτα!»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Αχ, η καίμενη ή αδελφή σου ή Μαργαρίτα, ήταν πιο υπομονητική και πολύ πιο επιμελής από σένα!.. (Στην ανάμνηση αυτή, τα μάτια της Μαριάς γεμίζουν δάκρυα.)»

ΚΑΤΙΝΑ, τρέχει κοντά της και την αγκαλιάζει:— «Μην κλαίς, μαμάκα μου, και δεν το ξανακάνω... Έγώ φταίω, μά δεν θέλω να κλαίς. Συχώρεσέ με!..»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Την θυμάσαι, παιδί μου, την αδελφή σου, τη Μαργαρίτα;»

ΚΑΤΙΝΑ:— «Ω ναι, μαμά. Ήσαν πιο μεγάλη από μένα κ' αυτή μου έντυνα της κοιλιάς μου. Ω, την αγαπούσα πολύ!..»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Και να συλλογίζουμαι, δε κοντεύουν τώρα πέντε χρόνια, από τότε που χάθηκε, ένα βράδυ, και ότι ποτέ, ποτέ δεν πρόσεχα να μάθω τί έγινε! Α, τί φοικτό!.. Αυτές η παιλογυφτισσες, είμαι βεβαία, που τριγυρίζαν εδώ στο χωριό, μου την έκλεψαν την κορούλα μου! αλλά έφυγαν και δεν της ξαναβρίσκα.»

ΚΑΤΙΝΑ:— «Μην κλαίς, μαμά μου!.. Θα ξανάβρω μαμά μου φορέ ή Μαργαρίτα μας και θα είμαστε όλοι εύτυχτοι!.. Έχω προαισθημα...»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Μακάρι, παιδί μου, να ήταν αληθεια.»

[Τη στιγμή αυτή κτυπούν την πόρτα. Η Μαριά σηκώνεται και την ανοίγει. Τότε ακούεται άβυσσο μια παιδική φωνή που παρακαλεί: «Κάμετ' έλεημοσύνη στη φτωχιά...»]

Η ΜΑΜΜΑ:— «Έρχα μέσα, μικρή μου, να σου δώσω λίγο ψωμί.»

ΣΚΗΝΗ Β'

Η Μαριά, Κατίνα, Ροζίτα.

[Η Ροζίτα κινείται στην τραπεζαρία. Έχει μαριά δεκαοχτώ χρονών, ξυπόλητη και κουρελιέρα.]

Η ΜΑΜΜΑ, έχω την κνιτάζει με προσοχή, από μέσα της:— «Πώς της μοιάζει!.. (Δυνατά) Πόσο χρονών είσαι, παιδί μου;»

ΡΟΖΙΤΑ:— «Δέκα, κυρία.»

Η ΜΑΜΜΑ, από μέσα της:— «Την ίδια ηλικία... (Δυνατά...) Και πώς σε λένε;»

ΡΟΖΙΤΑ:— «Ροζίτα.»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Ροζίτα... (Από μέσα της:) Έγώ πιά είμαι τρελλή... μου φαίνεται πως βλέπω παντού τη χαμένη μου κόρη. (Δυνατά) Στάσου μια στιγμή, παιδί μου. Και σύ, Κατίνα, πήγαινε να φέρεις μία φέτα ψωμί για τη Ροζίτα.»

[Η Μαριά και η Κατίνα βγαίνουν. Μένει τώρα η Ροζίτα και κνιτάζει τα έπιπλα με περιέργεια. Τάσημα που είναι έπάνω στο μπουφές τραβούν τα βλέμματά της. Πλησιάζει σιγά-σιγά το μπουφές, διαβάζει λίγο, αλλά έπειτα αρπάζει δυο κουκιάκια και τα κούβει στον κόρφο της. Θέλει τώρα να κλέβη κ' ένα δισανάκι αλλά το πιάνει άδεια και της πέφτει κάτω με κρόσο. Τον άκουσε η Μαριά, τρέχει άτακως και κ' ένα βλέμμα έννοει τί συνέβη. Η Ροζίτα όμωφ νά φύγη. Η Μαριά δμως την πιάνει από το μανίκι.]

Η ΜΑΜΜΑ:— «Τι έκανες, δυστυχισμένη!»

ΡΟΖΙΤΑ, αγριεύει:— «Άφιστε με!.. άφιστε με, σάς λέω!.. Θέλω να φύγω!»

[Προσπαθεί, αγωνίζεται να φύγη και τραβείται με κόση δόκακι, ώστε να μπει σιγά-σιγά και φαίνεται το μπράτσο της γυμνό. Έχει ένα μεγάλο σημάδι από παλιά πληγή. Και η Μαριά, μόλις βλέπει αυτό το σημάδι, βγάζει μια φωνή δυνατή.]

Η ΜΑΜΜΑ:— «Ω Θε μου! Αυτή είγες!.. Η κόρη μου!.. Νά το σημάδι που της έμεινε από μπράτσο της, από τότε που κήκηκε!..»

[Η Ροζίτα την κοιτάζει έκπληκτη, χωρίς να έννοι.]

Η ΜΑΜΜΑ:— «Άλλοίμονο!.. Δεν το θυμάται πιά!.. Είναι τόσο καιρός από τότε!.. (Παιρνε την Ροζίτα από το χέρι, κάθεται σε μια πολυθρόνα και την τραβή κοντά της. Η Κατίνα που μπήκε από άδελφου, πλησιάζει κ' αυτή.)»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Ζούσες πάντα με τους άνθρώπους, που σ' έχουν τώρα, Ροζίτα;»

ΡΟΖΙΤΑ, προσπαθούσα να θυμηθεί:— «Ναι... βέβαια... όμως, μωφ φαίνεται... πώς άλλη φορέ ήμουν άλλοω.»

Η ΜΑΜΜΑ:— «Μήπως καθόσουν 'ς ένα άφρατο σπιτάκι, στην έξοχη, κοντά 'ς ένα χωριό!»

ΡΟΖΙΤΑ, που ή αναμνήσεις της λίγο-λίγο ξυπνούν:— «Ένα άφρατο σπιτάκι!.. Α ναι... ένα κάτοσπρο σπιτάκι, άπάνω στο δρόμο... με μια μεγάλη καγγελοκόρα μπροστά.»

Η ΜΑΜΜΑ, που την άκουσε με άνοιξη:— «Κατόπι; παιδί μου... Τι άλλο θυμάσαι;»

ΡΟΖΙΤΑ:— «Είχα και μια μαμά, που την αγαπούσα πολύ... Ήσαν άρηλά σαν και σάς, δεν είχε όμως άσπρα μαλλιά! Μου φαίνεται πως ήταν έφανθη!.. Είχα κ' ένα μαμά, που το βράδυ μ' έχόρευε στα γόνατά του! και μια αδελφούλα με τριανταφυλλάκια μάγουλα, που της έκανα φουστανάκια για της κοιλιάς της.»

[Έπειτα το τέλος.]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κώστα μου, εκάβησες καλά τα μάλα, πριν τα φάς;
— Ναι, μαμά.
— Και της φρόδες τι της έκανες;
— Της έφαγα πατόπι; μαμά!

«Έστάλη υπό της Σφίγγος.»

Ο Διδάσκαλος:— Γιατί, Μίμη, δεν έμαθες το μάθημά σου;
Ο Μαθητής:— Δεν τώχα, δάσκαλε, το βιβλίο μου.

Ο Διδάσκαλος:— Πώς;
Ο Μαθητής:— Μάστα... πώς-πώς έμεινε το μέρος, γιατί ήταν δύσκολο.

«Έστάλη υπό του Βορσίου Σέλαος.»

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 28 όδου Εβρουαρίου 1916

ΠΑΝΕ κ' ή 'Αποκριή! Τώρα, και του χρόνου, και καλή σας Σαρακοστή. Νά μελετάτε, για ανάκληση ήμερα έγάσας με τα γλέντια: αυτόν τον ήμεραμ και... να μη άρχιστε πάλι να γυρσιετε από τους γονείς σας τα ίδια. Καίρως πανί πρόγμωτι. Ρεμπελάσει κανείς της 'Αποκριής, αλλά συμμαζεύσει το κεφάλι του τη Σαρακοστή. Άλλοίωτικά, θά το κτυπήση στον τοίχο...»

Σάς συνιστώ τη σημερινή έπιστολή του κ. Φαίδωνος. Είναι πολύ διδακτική, για όσους το παραορίχον στη μαλλιαροσύνη και νομίζουν ότι είναι πορτερό να μα'ταίνουν την άρχαια γλώσσα και την καθαρευοσύνη έπιστή- έπιστρατι στη φιλολογία ή δημοτική και μια μέρα θά έπιχωρήση σε όλα. Πρώτον που αυτό δεν το έξουσι: και δεύτερο που και άν γίνη, πάντα ή καθαρευοσύνη θά είναι ή έπίσημη γλώσσα. Κάθε 'Ελλην λοιπόν όφείλει να την γνωρή τελείως...»

Είστε πάλι δικαιολογημένοι. Φαληρωτικα Ζιζάνιον. Ορθότατα σάς έπιν ο καθηγητής σας στη διάλεξι του περι 'Ελληνικής ποιήσεως, ότι ή 'Επείδησος έβγαλε τους μεγαλύτερους ποιητάς. Διά την κ. Χριστιανική άκουσε κ' έγω πολλές φορές ότι είναι από τους άριστους καθ' ηγητάς μας και χαίρω πολύ που ώφελισθε τόσο από την διδασκαλίαν του.

Κατά στατιστικόν που μου στέλλει «Ένας συνδρομητής μου από το 1890», — με γιατί δεν υπογράφει; — το παρελθόν έτος 1915, άνεγράφησαν συνδρομηταί διά 3 μήνας, διά του δεκαλέπτου των 'Εβδόμηδιαίων Διγωνισμών, 140 εν όλω. Βλέπεται πόσον εύρηγικόν είναι αυτό οι Διγωνισμοί! Και φέτος, δι' αυτόν, θά έγγραφούν τουλάχιστον διπλάσιον.

Η 'Αμαρτωλή της Παιδείας μου γράφει: «Ο 'Ηώς της 'Επαναστάσεως έλεγε προφήτες, ότι εις την τάξην του, από 28-μαθητάς, σε άγοράζον οι 18. Διπλόν και εις την τάξην μου έμειλε 1 συνδρομητής, και το έν τρίτον περίπου των άλλων άγοράστρια.» Πολύ καλό και αυτό. «Ο δέ καθηγητής μας — έξοκωλυθεί — θά ήτο κήπος συνδρομητής σου, διότι μίαν ήμεραμ, που είδε έν φάλλον σου στα χέρια μιας συμπαθητικής μου, σ' έγνώρισε άμέσως; χωρίς να ίδω τον τίτλον, και της είπε:— «Άφιστε τώρα την κυρία Διάπλασι και πρόσεξε στο μάθημά, να μη μου έλθης άβυσσο κούτσουρα. Καίρως; για κάθε πρόγμω!»

Από την Κέρκυρα, ή 'Οραία Κέρκυρα μου γράφει: «Κοντά στον ποτό, που σαν 'Ελληνοπούλα αισθάζομαι να κνιτάται το αγαπημένον της πατρίδος μου χόμιμα και ζέση να κνιτάξη σημαία κοντά στη δοξασμένη γαλανόλευκη και ταλαοάλω ότι οι Γάλλοι, με την άναστάση που έφεραν στα παγκόσμια, είναι ή μόνη αίτια που δεν έλας' άπάντησ' σου; γιατί ίσως και σύ δεν θάλας το γράμμα μου...» Τι όραία δημοτικη! Με όρος, — πώς είναι σπάνιο.

Ζωή. Όλα, Μαρία, Παισία, αγαπηταί μου συνδρομηταί των Τρικαλιών, τι να σας κάμω που ο πόλεμος άνεστάνησε το ταχυδρομεία; Έγώ τακτικά, κάθε Παρασκευή, στέλλω το φάλλον εις όλους.

Το Γενναίο 'Ηπειρωτάκι μου γράφει: «Προχθές έδιάβαξα τον όμων σου του 1898, τον όποτον έστρα από το Ηερακλήσιον. Άδεν μπορείς, φιλάτη μου, να φαντασής πόσον μ' έμάγευες και μ' έπαρνούσε. Τέτοιον είναι άρα έδοι οι τόμοι σου, σαν αυτόν που έδιάβαξα... Μά τότε χαρά 'στα πλουσιόπαδα, — διότι έγω είμαι πτωχός. Τι τούδε χρειάζομαι, έλθεται, τα ποδήλατα, τα ρούσα, τα γλυκίσματα; Υπάρχει καλύτερο γλυκίσμα, υπάρχει καλύτερά διασκεδάσι, παρά ναγοράζον και να διαβάζον τήρους Διαπλάσεως;»

Κωνσταντός 'Αρτεμις, έστειλα και διά τους κόμους άγοράστιας και σ' ευχαριστώ πολύ διά το έπιστάκιμα. Τώρα εύχασαι να μου γράψης τρήγορα ότι έγινες έντελώς καλά.

Ναι, Νικηφόρος Έβρωνος, είμαι πολύ εύχαριστημένη από την έφετηνήν κίνησιν, ή όποια κούλα θά μου έπάρσει να κάμω, άν δεν ήταν αυτή ή φοβήρα υπερτίμωσι του χαρτιού και των άλλων. Την δήλωσιν σου διά τα Μ. Μυστικά είμπορεί να δημοσιώσθη; μόνον εις τας Μικράς 'Αγγέλιες; Άλλως θά κλέβω βίνα μίαν εύθύνη, την όποίαν, έννοει, δεν είμπορώ να ναλαδίσω. Και σημείωσε ότι όλοι ποτε θά είχαν την ίδιαν απαίτησιν.

Τι λές, Κωνσταντόβλε Ποσειδών! δεν ήξευρες ότι τάχατα δράματα είναι άριστογμήματα; Βέβαια, αυτό που είδες εις το θέατρον του Παρολιώνγειου (Γοργενεία εν Ταύροις) είναι έν από τα ώραιότερα αλλά που να ίδω; και 'Ιριγένειαν εν Αιδί, και 'Ορέστειαν, και Οιδίποδα Τυράνον, και 'Αντιγόνην, και 'Ηλέκτραν... Σου συνιστώ, έποτε παίζεται άρχαιόν δράμα και είμπορείς να πές, να μη χάνης την εύκαιρίαν. Και να κλαίς εύθύτερα, όταν συγκινήσαι εις το θέατρον, άν είναι κωμική ντροπή αυτό!

Ναι, δυστυχώς, Μαριαποπούλα, πολλά παιδιά έχουν άποκτηση αυτή την κακή συνήθεια της Πόστη, διά την όποίαν σάς έγγραφε ο κ. Φαίδων. Και όσον είναι μικρά, υπομονή!.. Άλλά άν είναι ή μεγαλύτερα άνοσησία, να χαρταίον με καρμής, και άφου μεγαλώσουν κάπως, άταν είμπορούν πλέον να κρίνουν και να έννοούν πόσον αυτό είναι όλιώτερον διά την σωματική άνάπτυξιν;

Έπιμένω, 'Ηώς του 1913, ότι αυτό δεν συμβαίνει ποτέ. Τα παραδείγματα που μου φέρεις, άνήκουν εις την... παθολογία. Υγιείς και φρόνηται άνθρωποι δεν είμπορούν παρά να γαπούν τα παιδά των, να τα καλομεταχειρίζωνται και να τάνατρεφον διά το συμφέρον αυτών των ίδιων παιδιών. Έτσι άπάνω όλοι οι γοκίς ανεφαίρετοι. Τι κλέμουν τώρα, εις τα κώιτερα λαϊκά σπράτματα, μερτικο παραφρονες. άλκοολικοί, χασισοπύται, έμφυλοι, — τέρατα και όχι άνθρωποι, — αυτό δεν είμπορεί να μάς ένδια-

φέρει, όποτε το λαμβάνομεν' όπ' όμωι, ώστε να λέμε ότι υπάρχουν και έφαίρετες.

Ο Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος με παρακαλεί να πώ εις τον Σλαβοβόμον 'Ελληνα και εις μερικούς άλλους, που προβάλλουν διαφόρους αντίρροχούς εις τα Ψήφουλα άν είναι άξιοπάτα, άλλ' άπορικά γράμματα, τάς όποίας άν είμπορούν όλοι να παραθεθούν. Κ' έπιμένει εις την άντιλήψην του διά το ζήτημα της τιμής, — αλλά δυστυχώς δεν έχω τόπον διά την θεωρίαν του.

Όραίος έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την έδομάδα και οι έξής: Τραγοβή της Λευτεριάς, Ένδοξος Γαλλία, Στενημαχιωτάκι, Δοξασιμύος Ρήνος, Κερουνοική Χλόη, Έβα, Βοσκοπούλα των 'Αλασων, Πνεύμα της 'Αντιλογίας, Ένδοξος Σπαρτη, Φωνή της Πατρίδος, 'Ανθος των Δεινώνων, Αίολική Κιθάρα, Υπόδουλος 'Ελληνης και Θαλασσοπούλα του Ήσδου. — Έστειλεσ τάς παραγγέλιας των και τους ευχαριστώ όλους διά τα καλά των λόγια. Αλλά τα έλαβα, άφου έξηγητήση ό δι' έντελεις άπαντήσεις προωρισμένος χόρος.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΙΚΟΣ J. ΡΙΤΣΟΣ (Έλληνοκόν 'Ισαόβιος) εν 'Αθήναις. Α' Βραβείον 14ου Διαγωνισμού Σωφιστών και Β' 15ου Σωφιστών.

ΣΕΜΝΗ Π. ΠΑΠΑΣΠΥΡΙΔΟΥ (Κερουνη Νήσος) εν 'Αθήναις. Β' Βραβείον 11ου Διαγωνισμού Σωφιστών.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΑΡΙΝΟΣ (Γλυκό Χαμόγλω) εν Ζακύνθω. Β' Βραβείον 12ου Διαγωνισμού Σωφιστών.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αθήν την έβδομάδα έλαβα τα εξής: «'Αποκριές». — «Η δεσποινίς με τα γαλλικά». — «'Αδάμα». — Τά Κούλουμα. — «Ένας καυγάς». — «Μενέλαος και 'Αντιγόνη» (διάλογος χωρίς τίτλον). — «Όραία έλεγχο». — «Στο Μπεντέν το παληό». — Το φεγγάρι στο ηγηάδι. — «Τι δόναται να πάθη εις λα'μαργος». — «Νά κτα». — «Σάπτεσθε τι λέγετε». — «Τά όρτύκια». — «Ο λόκος και το άρνάκι». — «Καρκίνος». — «'Η Κορούλα». — «Ο άδελφός Κωνσταντός». — «Το λάχανο». — Το στέρι. — Παιδικά Πνεύματα και διάφορα διά του: Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ούδέν ψευδώνυμον έγρινεται ή άναεσθετα άν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος δια 1. Τα έγρινόμενα ή άναεσθετα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1916. Όσα συνοδεύονται από Α ά- νημον εις άγόρα, και όσα από Κ εις κορτίσια.) Νέα ψευδώνυμα: 'Ηρώδης ο 'Αττικός, ά. (ΓΜ). 'Ηώς Πανωρότων, ά. (ΣΒ). Παροβός των Δαοών, κ. (2χ+3δ=8). 'Ονειρον της Κύπρου, ά. (ΧΤ). 'Ηρακλειωτάκι, κ. (Ζητ. Σουλ. Έρακλ.) 'Ηώς της Πατρίδος, ά. (π...). Θηλυκός 'Ερδρος, κ. Κωνσταντινούπολιτικο Διαβόλου, κ. Σλαβοβόμον 'Ελληνοπούλα, κ. Έκπορθητής της Κρέσνας, ά.

('Ανίκτος), Μαύσα Θάδεια, κ. (ΧΚ). Κλεάνθης, α. (Κ). Λάβαςον του 21, ά. (ΜΖ). 'Αναεσθετα ψευδώνυμα: 'Αντί Χαρόης, κ. Κυπριακή Έθελεια, κ. Σάχη, ά. Τριπαράδων, ά. Χακή 'Ανοδοθήρη, κ. Γλυ. κεία Άδρα, κ. Πλοιαρχος Νήμος, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ν' άναελαβούν: ο Φειδίας (0) με Τελεσίλλω, Μερεβεδίνο Μπουκετάκι, Φούλαν.

«Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Ραμίζόμ (ώρα λοιπόν περιμένω) 'Αναστάσιον Α. Γ. (σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις) πάρε και ευνοήσασον. άν βλεπω όμωφ να είναι άνορθόγραφοι) Ιωάννην 'Αντ. Πολυχ. (Έλαβα, εύχαριστώ) 'Υμων της 'Ελευθερίας (έστειλα) Φρουρόν της 'Αναστάσεως (έστειλα) έπειδή αι λύσεις δεν έδημοσιώθησαν άόλημ, έχεις καιρόν, μολοντί έπύρασε ή πρόθεσμία, να τάς στείλης) 'Ελλάδα του Κωνσταντινον (έλαβα, εύχαριστώ) 'Ηρωϊκόν Σούλι (έξηθήσαν) Πειραιών Διαβόλου (έστειλα, εύχαριστώ) παραμύ διατήκηρα Μάρθω βραβειστωνταιεις πολ' ουκαλαιστέρους τόμους της Β' Περίουδου Πόθου της Πατριδος (έλίφθησαν) Μεγάλην 'Ελλάδα (τό δι-ορθώσαν) 'Ανορθωμένον Κουρομπίεν (έλαβα ναι. έλίφω κ' έγω, ότι μάλα τα μαθηματικά έλα έλεγε, κα νέα λεπτοσάκι για να βρήχης και μια ματιά στο σολονάκι μου) 'Αλιεάν των Μαργαριτών (μη διδης σημασία σε τέτοια λόγια) είναι έντελώς παιδι-

(Ελαβα, ευχαριστώ) Τραβλόν Κορφαλοσίτη (του θού ναί: του δού δν) Μιμρόν Εύξορον (μάβε λοιπόν γρηγορά) Έλληνα Νικητή (ώρατό το γραμματάκι σου προσπάθει να γράφης καί τό νομάτι) Άρθρήτο Ναυτόπουλο (Έστεϊλα) Ώραϊον Γαϊδέϊαν (Έστεϊλα) Α-σμα της Αηδόνας (Ελαβα, ευχαριστώ) ενρά-τησα σημείωσι να στέλλω του λοιπού θ φόλλα αγοραστών) Πατριώ Ναυτόπουλο (Ελαβα, ευ-χαριστώ) Αύτόνομον Ήπειρον (τήν Παρα-σκηνή τά στέλλω πάντοτε) Ναυτίκι της Αή-μου (Έστεϊλα) Νημερίαν, Άνος της Ανα-τολής, Ήελλήν Ναυτοπούλιαν, Παρθένον των Λαδών κτλ. κτλ.

Είς τους επιστολάς Ελαβα μετά την 15ην Φεβρουαρίου, θ' άπαντήσω εις τή προσεχί.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

15-95
 -εντενυμένη Κορφατοπούλα, τί γίνεσαι;
 -Γράμμα σου δέν έλαβα. Διαιτί;

Βουσκοπούλα των Άλιεων

15-96
 Πολύ σ' ευχαριστώ, Ήρώϊς των Άκροσι-Παυνίων, διά τή αγάριά σου συλλυπη-τήρια.
 Μία Τρελλούλα

«ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΠΟΘΟΣ»

Ήρθην έν Λευκωσία σύλλογος «Κυπριακός Πόθος», σκοπόν έχων την διάδοσιν της «Δια-πλάσεως», Συνδρομή θρ. 0,50 κατά τριμητίαν. Ζητούνται δραστήριοι αντίτροπώται. Σπεύσατε να έγγραφήτε.—Άδεις «Κυπριακόν Πόθον», Λευκωσία Κύπρου.

15-98
 Γενομένων νέων άρχηρασιών Συλλόγον «Κρήτη» διορίζονται: Γραμματέυ: Τρελλή Ναυτοπούλα Ταμίας: Μορέλλα Σιδου-λοι: Ήρακλειωτίαις, Όνειρον της Κρήτης
 Ο Πρόεδρος ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΡΗΝΟΣ

15-99
 Ανελλάσσω Γραμματόσημα. Προτιμώ Έλ-ληνικά Βυζαντινού πόλεμου. Άπαντώ εις συστημένας επιστολάς ταχίως.—Michel Si- moudis, Mansourah (Egypte).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1870-1893)

Τόμοι 8 (οί έξής: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς θρ. 1 έκατό; διά ταχυδρομικώς θρ. 1.10, διά τὸ Έσωτερικόν καί 1,30 διά τὸ Έξω-τερικόν.

Τόμοι 11 (οί έξής: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς θρ. 2,50 Έκατος; (Οί Τόμοι τῆς Α' Περίοδου 2ος,3ος, 3ος; 10ος, 13ος, 17ος εξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν Έκατος τιμά-ται: Άδατος θρ. 3—Χρυσόθ. θρ. 6. Διά τὰς έπαρχ. Άδατος; 3,50, χρυσ. 6,50, Διά τὸ Έξωτερ.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καί 1905, ὧν Έκατος τιμάται Δευτέρως ταχ. τελών: Άδατος θρ. 7—Χρυσόθ. θρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 έως 1915, ὧν Έκατος τιμάται: Άδατος θρ. 8—Χρυσόθ. θρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αί λύσεις γίνονται δεκταί μέχρι τῆς 10 Ἑπταύλιου. Ἄλλα καί πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, εἴ' ὅσον δέν θά ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

136. Δεξιγράφος
 Μίαν πρόβειν ένώνει Μ' ὅποι, ὁδῶποτε ποτάμι, Έγ πχιδερμον ὁ λότης Εὐκολύτατα να κόμη.

Έστέλη ὑπό τοῦ Μαροθανομάχου

137. Μεταγραμματισμός
 Άν γραμματισμένος εἶσαι, Γράψε ρῶ καί σίγμα σβῶς, Τῆς Εὐρώπης να χαθῆ Νῆσος, κί ἄλλη να βρεθῆ.

Έστέλη ὑπό τῆς Τρελλῆς Έκαστοῦλας

138. Ἀναγραμματισμός
 Ραχητικόν ἐξόγκωμα Ἄν ἀναγραμματίσης, Μεγάλο ζῶον, χρήσιμον Εὐδύς θά σχηματίσῃ.

Έστέλη ὑπό τοῦ Ένετακοῦ Λένουτος

139. Μουσάϊον.
 Πέρνης, Ἴδη, Ἐλικῶν, Αἴρος, Πίνδος, Κιβαϊρόν, Ἄπό ἕνα των δαυέζου Κί ἄλλο ὄρος σχηματίζου.

Έστέλη ὑπό τοῦ Κωνσταντινοῦ Χανάρη

140. Ἀστή
 * * * * * Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ ἑ- στερικοί διά γραμματικῶν ὁτως, ὥστε ν' ἀναγινώ- σκται: δριζοντίαις Μοίρα, κατέως Ἄντονράτεια, δια- γωνίως δέ, ποταμο; τῆς Ἑλλάδος καί κράτα; τῆς Εὐρώπης.

Έστέλη ὑπό τῆς Ἀημιτιοῦλας

141. Ἐπιγραφῆ
 Τ Τ Η Μ Σ Λ
 Ι Ο Η Τ Η Ε
 Ρ Ν Ν Ο Γ Γ
 Ρ Σ Α Ν Ε
 Κ Ι Γ Α Σ Ι Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Έστέλη ὑπό τοῦ Ἀρηατωμένου Σίφου

142. Ἀμφοστίαις ἐξ ἀντιθέτων
 Νά εὐρεθῶν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταχτικά των ναποτελοῦν μέγαν φιλόλογον ποιητήν.

λάλος, ἐπίμνος, ἐξηλῶνω, ἄωρος, ἦντα.

Έστέλη ὑπό Β. Κ. Μουσάϊου

143. Φωνηεντόλιπον
 πλ. - κλ. - γ - σ - σ - γ

Έστέλη ὑπό τῆς Καρυατίδος

144. Γόγφος
 Πλοῦτον Ὅσαρ, τοῦ πλοῦτος; ἔκ' ἔρδει.

Έστέλη ὑπό τοῦ Στενημαχίαντα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πηνυ. Ἀσκήσεων τῶν φέλλων 44 καί 45.

543. Ἰκόνιον (εἰκῶν, ἴον).—544. Ἐπτά-λε- πτό.—545. Ἀδάμας-ἀδάμας.—546. Πύρρα- πύρα.

547. ΚΟΡΑΣ 548-552 Διά τοῦ Σ: ἀστός, ΟΦΙΣ πόθος, γόσος, Σάμος, σῆμα, ΡΙΣ 553. ΖΥΓΕΣ (ζῶον, Ἐλαφρός, ἌΣ Ἰπόςμου, Στενός).—554. Σ Ἐλ γολῶ παροκλήσης, ὅπο- σάθειν μοθῆσαι. (ἔχω Ἄσκαρ οἶκ' εἰς εἰς ὑπό σάκ ἔην μαν' εἰς ι.)

555. Ἡσάλας (εἰς, αἰ, ἄς).—556. Ἄδου-

σινά (α, βῆ, σ, γ, α).—557. Ἀεῖγγο-Νε- γγο.—558. Στῦρος-Σταυρός.

559. ΑΙΣΟΠΟΣ 560. ΜΟΣΧΑ
 Ι Ι Ο Κ Ι Ι
 ΣΙΚΕΛΙΑ Δ ΒΟΜΟΣ
 Ω Ε Ω Π Α Ε Ο Ι
 ΠΟΛΩΝΙΑ ΣΕΛΑΣ Τ
 Ο Ι Ι Ν Ο Ο
 ΣΚΑΠΑΝΗ ΣΑΝΟΣ

561-565. 1. Ὁ Πύρρος. 2. Ὁ ὀφθαλμός (τήν κόρην σου.) 3. Ὁ νότος. 4. Εἰς τήν Σα- ρτιαν. 5. Τό Ἄρσενιον. 566. ΣΟΦΙΑ-Α- ΛΙΚΗ (Σφάκτρια, Ὀλιανθία, Φαίδων, Ια- Κωδ. Ἀθῆναι).—567. Καπέλλο (Μαρκά, ΠΕΛΟΠΙΔΑ.).—568. Ἐραγες μῦλι, πῆς ἔδει.—569. Τῶ δασυκαυτοῦν μή ἐπιγέλα (τόθ' εἰς τυχ-σύν-τιμή ἐπὶ γέλα.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ἔσαν αἱ λύσεις, ἀδαικρίτως φυλλάδιον, ἐληφθῆσαν ἀπό 10-16 Φεβρουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Ν. Σελῆς, Φ. Ν. Σελῆς, Ἄντ. Ε. Γλυκῆς, Α. Π. Μανθῆς, Κούλα Α. Κονταρῆ, Δεκαπονταετής Πλοῦτος, Γιάννα Φ. Μάρμα, Α. Κ. Βούλαρης, Π. Γ. Φούφας, Ἄνος τῶν Δειψῶν, Ἄσκασια Α. Πυλανοῦ, Ἄγγελος Δ. Μάρκου, Ἐρηβός τῶν Ἐρβῶν, Ἄμμοταγῆς Σαραντάπορον, Σ. Α. Φρυγανῆς, Γ. Χατζητα- γαυκῆς, Π. Η. Καρυατίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτηρία Παπαθανασίου, Ἄνα- στασία Σ. Ἄνδρον.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Ντούτσιος.

ΑΡΓΟΥΣ: Α. Α. Πικροδημήτρης.

ΒΟΛΟΥ: Β. Γ. Ρούσσος.

ΖΗΜΗΤΕΙΑΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Α. Ι. Τσακιογιάννης, Χρ. Αἰ. Γιαννικόπουλος, Π. Βουσιλοπούλου.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Α. Μάρδης.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Α. Γ. Κωνῆς.

ΙΘΑΚΗΣ: Θ. Μορφώτης, Στ. Βληριάς, Ν. Γ. Φαεινῆς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Ἀέβης.

ΚΑΙΡΟΥ: Μαρία Παζάνη.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Κ. Μαριόπουλος, Α. Α. Σαῖδς, Ι. Π. Δημόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Α. Γ. Ἀσούλλας, Αἰετία Γ. Δασίλα, Εἰσα, Μαρία Γ. Φακῆ, Στ. Α. Κεφα- λῆς, Νημερία, Ἐλ. Ἄσβετ Μαρκοπούλου.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Γ. Σοῦρας, Π. Θ. Καρύγιωγας.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Ι. Η. Κατόγιαννης.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Η. Καροῦλας.

ΛΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Ζήτω ἡ Διάπλασις.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Μυθῶς, Ἡρώς.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μ. Γ. Κοτοπούλης.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Χρ. Πολυμενόπουλος, Ε. Γ. Θεοδοσίου.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἐλλην, Νάριτσος, Π. Η. Εἰμος- φάουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰσιγένεια Σ. Μαρθέση, Α. Σ. Μαρθέσης, Ν. Α. Παλαγιόπου, Θ. Α. Κατω- ὄης, Ι. Θ. Μαυρίδης, Σ. Α. Κατῆς, Α. Ι. Ἡ- ἰόπουλος, Α. Α. Πατάς, Φ. Μ. Πέππας, Γ. Παρασκευάπουλος, Ν. Ι. Ἄντας, Χρ. Β. Παπα- σκευόπουλος, Α. Ε. Κουρτίδης, Π. Σ. Ἀμυγῆς, Α. Π. Βαγιάς, Α. Ι. Τσιποῦρας, Β. Θ. Τασκ- ῶπουλος, Ἐπ. Ἄσ. Καρβῆς, Π. Σ. Μιχαῖλς, Θ. Α. Κατῆς, Γ. Πασαμῆτης, Ματίνα Π. Παυλίση, Α. Α. Πεσιδῆς, Π. Θ. Νέτης, Α. Θ. Ζάμας, Κ. Α. Ζαζαφῶν.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Ἄντιγόνη Α. Ζάμας, Πικίτα Α. Γιαννουλάτου, Ἐθέρμια Ι. Ρέντιου, Ἄλμηνη Μπαῆ.

ΠΥΡΓΟΥ: Π. Τριτομυιάδης.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Τ. Ρηγόπουλος.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Μαρία Κ. Παπαβάσου, Τ. Ττου- μέριας, Γ. Παπαλεβόπουλος, Ζοή Ττιομέρια, Μαρία Σ. Ττιομέριας.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Θ. Ν. Ττινας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Όλων τῶν ἀνωτέρω τῶ δόματα ἐπέδωρον εἰς τήν κληροῦδα καί ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Β. ΡΟΥΣΣΟΣ έν Βόλῳ, ΣΠΥΡΙ- ΔΩΝ Α. ΚΕΦΑΛΑΣ έν Καρῶρα καί ΠΑΝΑΓ. ΗΡ. ΕΥΜΟΡΦΟΠΟΥΛΟΣ έν Πάτραις, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διά τρεῖς μήνας ἀπό 1ης Μαρτίου.

ΚΑΛΩΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά- σεως τοῦ 1915, κούμια με χρυσοῦ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν να χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καί πολυῶνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δέ καί ταχυ- δραμικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντί- τμον, δραχμὰς 1,75.